

A favor dels funcionaris

Pocs dies després de les eleccions espanyoles del 20 de novembre, el Govern de la Generalitat, a més d'anunciar un increment de les taxes universitàries, del preu del metro i el bus i del cànon de l'aigua, feia explícita la voluntat de retallar de nou el sou dels treballadors públics. Des que l'executiu encapçalat per Artur Mas va començar a aplicar les anomenades "polítiques d'austeritat", aquest ha estat un dels col·lectius més afectats per la tisora. I és que els funcionaris són un objectiu fàcil. El tir al blanc contra el treballador públic és tota una tradició en aquest país: no hi ha setmana que no aparegui algun informe de les caixes d'estalvi, algun dossier d'ESADE o algun opinador espavilat blasmant sobre l'elevat nombre de funcionaris, el cost que suposen i com viuen de bé en relació a la resta de mortals. El bombardeig mediàtic ha generat la percepció que a Catalunya, de funcionaris, n'hi ha massa. I que, a més, són tots una colla de dropes improductius amb la feina assegurada de per vida.

És cert, però, tot aquest discurs? Un cop d'ull a les fonts documentals més bàsiques ho desmenteix. El Butlletí Estadístic de Personal de l'Administració Pública de l'any 2009 assenyala que a Catalunya hi ha un total de 302.607 treballadors públics. La ràtio és d'un per cada 24,3 habitants, la més baixa de tot l'Estat espanyol (on la mitjana és d'un treballador públic per cada 17 habitants). A Suècia hi ha 8 habitants per funcionari, a Finlàndia 9, i a França i Bèlgica, 12. Catalunya, de fet, està a la cua de la UE 15 en aquesta matèria. El catedràtic d'Economia Vicenç Navarro -quan el deixen parlar- posa l'accent en una confusió habitual: només el 22% dels treballadors públics són funcionaris. La gran majoria, doncs, són personal interí, laboral o eventual: vaja, que de feina per tota la vida, res de res, com a mínim per a la majoria. De fet, un informe de CCOO assenyala que la taxa de temporalitat al sector públic està bastant per sobre que la del sector privat. A Catalunya, el primer semestre de 2009 i segons dades de l'Enquesta de Població Activa, va ser d'un 24,8% (al sector privat, en canvi, va ser del 16,6%). I pel que fa als sous espectaculars, posem-ho també en quarantena. Segons dades de CCOO, 9.000 dels prop de 19.000 funcionaris del personal d'administració i tècnic que treballen a Catalunya tenen un salari entre els 1.200 i els 1.500 euros bruts mensuals. Pel què fa al personal laboral, 7.155 cobren un sou entre els 1.200 i els 1.556 euros bruts, i poc més de 3.000 estan per sobre dels 1.600. Un total de 4.421 estan per sota dels 1.500 euros bruts. I això era abans que s'apliqués la primera onada de retallades. Segur que hi haurà sous desmesurats -també n'hi ha a l'empresa privada- però seran l'excepció.

És probable que els treballadors públics catalans tinguin millors condicions laborals que molts precaris i autònoms. Per tant, pot ser lògic que hi hagi part de la societat que consideri que són uns privilegiats. Qui així ho cregui, però, s'equivoca. Tenir un contracte laboral digne, cobrar a final de mes la teva nòmina, fer un horari més o menys definit, disposar de pagues extres i dies de vacances remunerades... no són privilegis. Són drets. Uns drets que els treballadors han aconseguit a base d'anys de lluita. En l'actual context de doctrina del xoc, convé no deixar-se entabanar pel discurs que assenyala el qui està una mica millor que tu com a responsable de tots els teus mals. El problema de debò és un altre: es diu capitalisme, i no el solucionarem retallant els sous dels funcionaris o tancant quiròfans d'hospital. Ser-ne conscients seria un primer pas per començar a posar fil a l'agulla.